

Michaela Navrátilová

Bruslařka obecná

Pod tímto názvem si představuji nádhernou květinu, která vyroste vždy v zimě. Vyskytuje se v krásném a čistém prostředí. Nejčastěji ji můžeme najít u břehu křišťálově průzračného potůčku, protože má ráda vodu. Vždycky na konci listopadu, když pomaličku začíná mrznout, tak květina začíná klíčit. Bruslařka obecná je velice výjimečná v tom, že neroste na jaře jako většina ostatních květin, stromů a různých rostlin, ale že roste pouze v zimě. A proto se jmenuje bruslařka obecná. Jak už jsem psala, tato květina má ráda vodu. Nejen kvůli tomu, že ji potřebuje, aby neuvadla, ale především kvůli krásnému jménu. Když totiž zamrzne křišťálově průzračný potůček, ve kterém vyrostla, květina stojí na ledu jako nějaká bruslařka. Její tvar květů připomíná zvonek luční. Barvu má však světle modrou a na každém jejím květu je zblízka vidět námraza. Stonek, který květinu zakončuje, je tlustý asi jako stonek pampelišky a má velice světle zelenou barvu. Je škoda, že tahle nádherná květina roste pouze v zimě. Ale možná je to tak lepší, protože na jaře by neměla to své kouzlo a hlavně by se nemohla jmenovat bruslařka obecná.

Marie Zozuláková

Procházka v dešti

Právě obdivuji majestátnost mohutné lípy, když v tom začíná pršet. Nacházím se v lese, kam jsem se vydala za inspirací. Déšť mi nevadí, tudíž v cestě pokračuji. Procházím se pod korunami statných stromů, přičemž na mě občas spadne kapka deště. Listí a jehličí nade mnou mi připomíná obrovské deštníky, které mě chrání před proudy nebeské vody. Sundávám si boty a zkouším se projít po sametovém mechu. Náhle uslyším praskání větviček. Nedaleko ode mě se prochází srna. Bohužel si mě všimne a utíká pryč. Hledím do nebe a dumám, zdali bude pršet ještě dlouho. Již se stmívá a já bych se ráda vrátila domů. Pomalu se otáčím a kráčím zpátky. Vychutnávám si ticho, které mě ze všech stran obklopuje. Stojím na kraji lesa a zjišťuji, že déšť ustal. Cítím se jako v pohádce. Opouštím les s dobrým pocitem a úsměvem na tváři.

Michaela Navrátilová

Chůze ve větru

Je krásný podzimní den a já jsem se rozhodla jít se svým psem na procházku. Teple se obléknu a vyrážím ven. Venku je hezky, svítí sluníčko a do toho fouká vítr. Jdeme po stezce a kolem nás jsou stromy, které se houpají ze strany na stranu, a z korun stromů padá krásně zbarvené listí. Vzpomínám na to, když jsem byla malá, jak jsme v takovém počasí chodili s rodiči pouštět draka. Vždy jsem si to moc užívala. Když jdu venku teď, líbí se mi, jak mi vítr čechrá vlasy. Nejpříjemnější vítr je však u moře, když je opravdu horko a vítr nás příjemně ochlazuje. Když se pomalu vracíme zpátky, vítr ulomil malou větvičku. Jak spadne větvička těsně přede mne a mého psa, oba se lekne a uskočíme stranou. Vítr sílí a stromy kolem nás šumí a ohýbají se víc a víc. Když se podívám vzhůru na oblohu, vidím, jak i ptáci zápasí se silným větrem. Jak vítr fouká, celkově se ochlazuje a mně začíná být zima. Proto psa, kterému se však vítr velice líbí, popoháním a míříme rychle k domovu.

Vojtěch Pozdník

Bruslíř obecný

Bruslíř je malinkatý brouček, co žije poblíž řek, jezer, rybníků anebo tůněk. Jeho malou hlavičku zdobí dva nenápadné růžky, ve kterých má nervová zakončení. Oči jsou ale kupodivu větší. Přesto nepatří k živočichům s dobrým zrakem. Řídí se díky růžkům, je to jeho nejdůležitější orgán. Říkal jsem, že zde má všechna nervová zakončení. Bruslíř obecný nemá mozek, tudíž se využívá nervovou soustavu a instinkty. Dále hlavu tvoří obrovská kusadla. Jeho kusadla se zhruba rovnají tvrdosti apatitu. V kusadlech má obrovskou sílu a zručnost. Je to jeho zbraň a zároveň obrovská chloubka. Další jeho větší částí je 1,8 centimetrový krunýř. Tvrdost a pevnost krunýře je stejná jako u kusadel. Bruslíř obecný měří něco přes 3 centimetry. Bříško je pro něj velmi zranitelné, tudíž je často lehkou potravou. Ráda si na něm pochutná sojka lesní a datel. Jednou z největších výhod bruslíře je jeho rychlost a síla. Dalším velkým plusem je, že pokaždé, co se mu odtrhne nožička, tak naroste nová. Celé jeho třicentimetrové tělíčko zakončuje malinký ocásek. Je tak nepatrný, že ho každý přehlédne. Přitom patří k nezbytně nutným částem těla. Jeho rovnováha by byla bez ocasu mizerná. V ocásku má takový svůj kompas. Když chce jít za teplem na jih, tak ví kudy. Bruslíř je chráněný živočich, už jich tady v Čechách moc nezbyvá.

Vojtěch Vašíček

Bruslařka obecná

Bruslařka obecná je zvláštní druh zvířete. Když se jí podíváme do obličeje, můžeme vidět krásné velké modrozelené oči. Mezi nimi na nás vykukuje roztomilý čumáček. Pod čumákem se kulatí černé fousky, pod nimiž nepatrně vyčnívá pusinka. Z úst lezou dva ohromně křišťálové zuby, jako by to byly diamanty. Na roztomilosti obličeje dodávají nádherně baculaté tvářičky. Dále tu nechybí ani špičatá brada, která zařizuje, aby bruslařka nabrala více vážnosti. Jelikož se bruslařka vyskytuje spíše v zimních oblastech, potřebuje mít vyteplený kožíšek, a proto ho má v barvě sněhově bílé. Ručičky má spíše u sebe jako zajíc a na nich je pět prstíků. Celkově její celé tělo je přihublé a vypadá jako pravá krasobruslařka. A jako krasobruslařka nosí na nožičkách malinké brusličky. Bruslařka obecná je velice zvláštní druh zvířete.

Filip Joudal

Bruslařka obecná

Bruslařka obecná je zástupcem hmyzu žijícího blízko vody, nejraději však u stojatých rybníků a v močálech. Je to velmi malý osminohý živočich. Malinkou pusou není schopna jíst nic jiného než bakterie z vody anebo jiný rozkládající se hmyz. Bruslařka se dívá na svět několika páry očí jako moucha, ta jsou složena z jednotlivých malých zornic, které potom tvoří celé oko. Bruslařka se jí přezdívá proto, že dokáže chodit, tedy „bruslit“ po vodě. Dokáže to, neboť je tak lehká, že ji voda unese. A ještě k tomu má na konci nohou váčky naplněné vzduchem a ty ji nadnášejí. Většinou má bruslařka černou až tmavě modrou barvu. Je pokrytá malinkými chloupky jako pavouk. Její potomci se líhnou z larev žijících nejprve ve vodě podobně jako u komárů.

Filip Brož

Procházka v dešti

Když začne pršet, tak většina lidí roztáhne deštník a utíká domů. Já však kráčím proti proudu a vyrážím na procházku. Když vyjdu ze dveří, hned pocítuji, jak na mě ty malé kapky dopadají, ale něco je však ještě hezčí, a to melodie stromů tančících ve větru. Tak jdu dál jen já, déšť a písňe stromů. Najednou vidím, jak z hlíny začínají vylézat narůžovělé žížaly, nebo zahlédnu toulavou zrzavou kočku, která rychle hledá nějakou skrýš před tím krásným deštěm. Z ničeho nic kolem mě poskočila zelenohnědá žabka, která si stejně jako já v dešti lebedí. Vydávám se dál po cestičce. Rozhlížím se, jestli neuvidím další dešťové tvory, ale on si mě našel dřív. Podívám se pod sebe a vidím malého šnečka se svým domkem na zádech. Přestává však pomalu pršet a já se klidným krokem vracím domů.